

Van Co-existentie naar Genocide: De Systematische Vernietiging van Palestina

In de 19e eeuw was Palestina onder Ottomaanse heerschappij een baken van intercommunale harmonie. Moslims, christenen en joden – ongeveer 25.000 Sefardische en Mizrahi-joden te midden van een overwegend Arabische bevolking – leefden samen in steden als Jeruzalem, Hebron en Jaffa. Ze deelden markten, buurten en culturele tradities, waarbij het Ottomaanse millet-systeem minderheden zoals joden een beschermde status verleende. Hoewel er kleine spanningen optraden, waren gewelddadige conflicten zeldzaam en overstegen sociale banden vaak het geloof. Deze fragiele vrede werd vernietigd door een koloniaal project dat Europese zionistische ambities boven de inheemse Palestijnse meerderheid stelde, wat culmineerde in 77 jaar van onteigening, apartheid en genocide.

De zionistische beweging, geformaliseerd door Theodor Herzl op het Zionistencongres van 1897, verklaarde Palestina in 1899 tot doelwit voor een Joodse staat, gedreven door Europees antisemitisme en koloniale arrogantie. Kleine nederzettingen, gefinancierd met Europees kapitaal, schoten op door Palestina, waarbij lokale boeren werden verdreven door landaankopen van afwezige Ottomaanse landeigenaren. De heropleving van Hebreeuws als moderne taal verstevigde een separatistische identiteit, wat de bestaande Joodse gemeenschappen die geïntegreerd waren met Arabieren vervreemde. In 1917 zag de Balfour-verklaring – georkestreerd door de zionistische lobbyist Baron Rothschild – de Britse minister van Buitenlandse Zaken Arthur Balfour Palestina beloven, een land waar hij geen recht op had om weg te geven, als een Joods thuisland, waarbij de rechten en aspiraties van de Arabische meerderheid werden genegeerd.

De jaren 1930 zagen verdere escalatie met de Haavara-overeenkomst, een huiveringwekkende overeenkomst tussen zionistische groepen en nazi-Duitsland. Deze stuurde 60.000 Duitse joden en hun bezittingen naar Palestina in ruil voor Duitse goederen. Toen de Joodse immigratie in 1939 steeg naar 450.000, ontketenden zionistische paramilitairen zoals Irgun en Lehi terreur. Hun bomaanslagen, zoals de aanval op het King David Hotel in 1946 waarbij 91 mensen omkwamen, en moorden op Britse en Arabische doelen maakten het Britse mandaat onbestuurbaar. De terugtrekking van Groot-Brittannië in 1947 leidde tot het VN-partitieplan, een zeer onrechtvaardig plan dat de Nakba ontketende en het toneel vormde voor decennia van Palestijns lijden.

De Onrechtvaardigheid van het VN-partitieplan

Het VN-partitieplan van 1947 (Resolutie 181) was een koloniale opsplitsing die rechtvaardigheid en zelfbeschikking tartte. Ondanks dat Palestijnen 67% van de bevolking uitmaakten (1,2 miljoen) en joden 33% (600.000), wees het plan 56% van het land van Palestina toe aan een Joodse staat, inclusief vruchtbare kustgebieden en belangrijke economische centra zo-

als Jaffa en Haifa. Palestijnen, die 94% van het land bezaten en er eeuwenlang woonden, werden verbannen naar 43% – gefragmenteerde, minder vruchtbare gebieden in de Westelijke Jordaanoever en Gaza. Het plan negeerde de demografische realiteit: joden bezaten minder dan 7% van het land en waren een minderheid in elk district behalve Jaffa. Jeruzalem, een gedeelde heilige stad, werd voorgesteld als een internationale zone, waarbij Palestijnse claims werden genegeerd. De Arabische meerderheid verwierp het plan als een schending van hun rechten, terwijl zionistische leiders het accepteerden als een springplank naar grotere territoriale controle, zoals later bleek uit hun expansie buiten de toegewezen grenzen. De VN, gedomineerd door westerse mogendheden, legden deze partitie op zonder de Palestijnen te raadplegen, wat koloniale arrogantie weerspiegelt en zionistische aspiraties boven inheemse soevereiniteit stelde.

De Nakba en Haar Nalatenschap

In 1948 ontketende de staatsverklaring van Israël de Nakba – “catastrofe” in het Arabisch. Meer dan 700.000 Palestijnen, de helft van de Arabische bevolking, werden met geweld verdreven of vluchtten in angst terwijl zionistische milities meer dan 500 dorpen met de grond gelijk maakten. Bloedbaden zoals Deir Yassin, waar meer dan 100 burgers werden afgeslacht, versterkten de angst. Palestijnen werden verdreven naar Gaza, de Westelijke Jordaanoever en vluchtelingenkampen in Jordanië, Libanon en Syrië, en hun werd de terugkeer verboden. Deze etnische zuivering, zorgvuldig gepland door figuren als Yosef Weitz, een functionaris van het Joods Nationaal Fonds die in 1940 verklaarde: “Er is geen ruimte voor beide volkeren in dit land... De enige oplossing is een Palestina... zonder Arabieren,” legde de basis voor de apartheidsstaat van Israël. Weitz’ visie van gedwongen “overdracht” vormde de wreedheid van de Nakba en blijft weerklinken in de onteigening van Palestijnen.

Onteigening en Verdrijving op de Westelijke Jordaanoever

Sinds de Israëlische bezetting van de Westelijke Jordaanoever in 1967 is onteigening onophoudelijk geweest. Meer dan 700.000 Israëlische kolonisten wonen nu in illegale nederzettingen, gebouwd op gestolen Palestijns land, waardoor de Westelijke Jordaanoever wordt gefragmenteerd in onsaamhangende enclaves. Het Israëlische beleid – landconfiscatie, sloop van huizen en restrictieve vergunningen – heeft tienduizenden mensen verdreven. Volgens B’Tselem zijn sinds 1967 meer dan 20.000 Palestijnse huizen gesloopt, vaak onder voorwendselen zoals het ontbreken van vergunningen, die Israël zelden verleent. In gebieden zoals de Jordaanvallei en Oost-Jeruzalem worden hele gemeenschappen met uitzetting bedreigd; bijvoorbeeld, de 1.000 inwoners van Masafer Yatta worden bedreigd met verwijdering om militaire zones uit te breiden. De uitbreiding van nederzettingen, gesteund door Israëlische wetten en militaire bescherming, heeft meer dan 40% van het land van de Westelijke Jordaanoever in beslag genomen, waarbij Palestijnen zijn beperkt tot 165 “eilanden” onder strenge controle. Controleposten, wegversperringen en de scheidsmuur – in 2004 door het Internationaal Gerechtshof als illegaal bestempeld – scheiden families, landbouwgronden en levensonderhoud, waardoor het leven van Palestijnen

onhoudbaar wordt. Deze systematische diefstal, gekoppeld aan de ontzegging van bouwrechten, dwingt verdrijving af terwijl apartheid wordt verankerd.

Kolonistengeweld op de Westelijke Jordaanoever

Geweld door Israëlische kolonisten op de Westelijke Jordaanoever is een dagelijkse terreur, mogelijk gemaakt door staatsmedeplichtigheid. Kolonisten, vaak bewapend en beschermd door Israëlische strijdkrachten, vallen Palestijnse boeren, herders en dorpen aan, met als doel hen van hun land te verdrijven. Alleen al in 2024 documenteerde de VN meer dan 1.200 aanvallen door kolonisten, waaronder brandstichting, vandalisme en fysieke aanvallen. In dorpen zoals Huwara en Qusra hebben kolonisten huizen, olijfboomgaarden en vee in brand gestoken, met incidenten zoals de pogrom in Huwara in 2023 die één Palestijn dood en honderden gewond achterliet. Israëlische soldaten staan vaak aan de zijlijn of grijpen in tegen Palestijnen die zichzelf verdedigen. B'Tselem meldt dat kolonisten, gesteund door militaire buitenposten, “verboden zones” hebben gecreëerd voor Palestijnen, waarbij ze door geweld duizenden hectares hebben ingenomen. Extremistische kolonistengroepen, zoals de Heuveltopjeugd, streven openlijk naar de verdrijving van Palestijnen, gesteund door regeringsfiguren zoals Bezalel Smotrich, die het nederzettingenbeleid overziet en heeft opgeroepen tot “onderwerping” van Palestijnen. Dit geweld, dat zelden wordt vervolgd, is een instrument van etnische zuivering, waardoor het bestaan van Palestijnen precair wordt.

Genocide-retoriek en Acties

De retoriek van Israëlische leiders heeft lang Palestijnen gedehumaniseerd, waarmee wreedheden worden gerechtvaardigd. Yosef Weitz' oproep in 1940 voor een Palestina zonder Arabieren werd decennia later weerspiegeld door figuren als Ovadia Yosef Eitan, een voormalig generaal, die in 1983 Palestijnen vergeleek met “dronken kakkerlakken in een fles,” een gemene metafoor voor hun insluiting en uitroeiing. Meer recentelijk legde minister van Defensie Yoav Gallant in oktober 2023 een “complete belegering” op aan Gaza, verklarend: “Geen elektriciteit, geen voedsel, geen brandstof... We vechten tegen menselijke dieren.” Minister van Financiën Bezalel Smotrich, die pleitte voor de totale vernietiging van Gaza, verklaarde in 2023 dat “het uitwissen van Gaza” noodzakelijk was, waarbij hij uithongering en bombardementen steunde. Deze uitspraken, gecombineerd met acties zoals de blokkade en onophoudelijke luchtaanvallen, sluiten aan bij de VN-definitie van genocide: opzettelijke daden om een groep te vernietigen. De Jeruzalem Vlaggenmars, een jaarlijks evenement sinds 1967, ziet duizenden Israëlische ultranationalisten, waaronder kolonisten, “Dood aan de Arabieren” scanderen door Oost-Jeruzalem, een haatritueel dat wordt beschermd door de politie. In 2024 vielen demonstranten Palestijnse winkels en journalisten aan, zonder noemenswaardige gevolgen, waarmee genocidale sentimenten werden genormaliseerd.

De Voortdurende Genocide in Gaza

Gaza, een gevangenis van 365 vierkante kilometer voor 2 miljoen mensen, staat voor onophoudelijke gruwelen. Sinds oktober 2023 heeft het Israëlische leger meer dan 60.000

Palestijnen gedood – 70% vrouwen en kinderen – volgens schattingen van het ministerie van Volksgezondheid van Gaza. De blokkade, aangescherpt door de belegering van Gallant en Smotrich, heeft 80% van de Gazanen uitgehongerd, met 1,8 miljoen die acute voedselonzekerheid ervaren (VN, 2025). De hulplocaties van de Gaza Humanitarian Foundation, opgericht in 2025, zijn dodelijke vallen: meer dan 743 Palestijnen werden gedood en 4.891 gewond, vaak door Israëliisch geweervuur en bombardementen, terwijl ze op zoek waren naar voedsel. Amnesty International en Artsen Zonder Grenzen noemen deze daden potentiële oorlogsmisdaden, terwijl de VN het uithongeringsbeleid van Israël als genocidaal bestempelt. Ziekenhuizen, scholen en vluchtelingenkampen liggen in puin, met 90% van de infrastructuur van Gaza vernietigd. De wreedheid – kinderen neergeschoten, families begraven onder puin, en menigten neergemaaid – weerspiegelt een berekend voornemen om een volk uit te roeien.

Conclusie

Van de 19e-eeuwse co-existentie tot de genocide van vandaag is het verhaal van Palestina er een van koloniale diefstal, verraad en onophoudelijke wreedheid. De onrechtvaardigheid van het VN-partitieplan, de etnische zuivering van de Nakba en de voortdurende ont-eigening en kolonistengeweld op de Westelijke Jordaanoever vormen een continuüm van onderdrukking. Genocide-retoriek van Weitz tot Gallant, versterkt door “Dood aan de Arabieren”-kreten, voedt een systeem dat gedijt op Palestijns lijden. De slachting in Gaza, met meer dan 60.000 doden, is niet alleen een tragedie maar een misdaad tegen de menselijkheid, mogelijk gemaakt door wereldwijde stilte. De strijd van de Palestijnen vraagt niet alleen om herinnering, maar om gerechtigheid.